

ע"פ 7599/20 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלונית

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7599/20

לפני: כבוד המשנה לנשיאה נ' הנדל
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ג' קרא

המערער: פלוני

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. פלונית

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר
שבע מיום 25.10.2020 בתפ"ח 67531-07-19 (כב'
השופטים א' ואגו (ס"נ), א' אינפלד ו-א' חזק).

בשם המערער: עו"ד חיים הדיה

בשם המשיבים: עו"ד רוני זלושינסקי
בשם שירות מבחן: עו"ס ברכה וייס

פסק-דין

המשנה לנשיאה נ' הנדל:

1. המערער הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות מין, בהיותו בן 38, בקטינה בת 13.5 ומסתייג מעונש המאסר

עמוד 1

בפועל של 42 חודשים וחיובו בפיצוי על סך 70,000 ₪.

המערער הורשע בשורה של מעשים מגונים שביצע בנפגעת העבירה. בתקופת ביצוע המעשים מושא כתב האישום המתוקן, בשנת 2019, המתלוננת שהתה בפנימייה אשר הייתה ממוקמת סמוך לביתו של המערער. מעת לעת המערער ביצע עבודות אחזקה במוסד, ובמסגרת זו הכיר את המתלוננת. כתב האישום מונה מספר אירועים שונים, אשר מתיאורם עולה כי המערער נהג לשכנע את המתלוננת לפקוד את ביתו. באחד מהאירועים המתוארים בכתב האישום המתוקן, לאחר בואה של המתלוננת לבית המערער, זה נישקה על פיה, הרים את חצאיתה, נגע בישבנה ובאיבר מינהומצץ את שדייה. כמו כן, הכניס את ידה אל מכנסיו בכוח כדי שתיגע באיבר מינו. ביום אחר נעל את דלת ביתו כשהגיעה והגיף את תריסי חדרו, נשכב מעליה ושאל אם יוכל להכניס את איבר מינו לאיבר מינה. המתלוננת סירבה וביקשה שיפסיק את מעשיו, ואף ניסתה למנוע את חדירת איבר מינו לאיבר מינה דרך החזקתו בידה. לאחר מכן המערער מצץ את איבר מינה, הציע למתלוננת למצוץ את איבר מינו, ואף הצמיד את ראשה לאיבר מינו. בגין עבירות אלה ועבירות נוספות שביצע המערער במתלוננת הורשע בביצוע מעשים מגונים בהתאם לסעיף 348(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בנסיבות של סעיף 345(א)(3) לחוק.

2. לעמדת הסניגור העונש אינו מידתי ביחס למעשים שביצע המערער, לא נלקח בחשבון כי נפגעת העבירה הייתה בת 13.5, דהיינו סמוך לגיל שהמחוקק מכיר בהסכמת קטינה בת 14, וכן שלא ידע את גילה המדויק עת שהחל הקשר ביניהם, אלא נתון זה התברר לו בשלב מאוחר יותר של הקשר. בא כוח המדינה סבור כי דין הערעור להידחות.

3. כתב האישום בו הודה המערער מדבר בעד עצמו. עוד בפתח כתב האישום, בסעיף 2, צוין כי המערער ביצע במתלוננת בהיותה קטינה מתחת לגיל 14 את המעשים המיניים שפורטו בהמשך. המערער היה מיוצגוהודה בעובדות כתב האישום בלי להביע כל הסתייגות. לאמור, המעשים מהווים עבירה, לרבות היסוד הנפשי הנדרש. לכן, לא היה מקום להעלות טענה זו במסגרת הערעור. הנימוק לפיו יש להתחשב בקרבת המתלוננת לגיל ההסכמה, מעורר קושי רב. כך, במיוחד כאשר המערער היה בן 38 בעת ביצוע המעשים. המחוקק הישראלי, בדומה למחוקקים בשיטות משפט אחרות, הכיר בכך שמתחת לגיל מסוים המעשה המיני אסור הוא, בשל היעדר יכולת של הקטינה להסכים. אין מחלוקת על כך שהמתלוננת מצויה בקבוצת הגיל הרלוונטית. אכן, נכון כי המחוקק, כדרכו, קובע גבול מספרי. אך עסקינן בקטינות וילדות שנפגעו. מכל מקום, מבחינת החוויה האנושית, מוטב היה שטענה זו לא הייתה נטענת בפנינו. כך או אחרת, אין להעניק לה משקל על רקע גילו של המערער, ובראי עונש המאסר שנגזר בפועל. כך גם לגבי עונש הפיצוי. זה נועד, בין היתר, לסייע לנפגעת העבירה לקבל טיפול ולשקם עצמה על רקע החוויה שעברה, בגדרה נפלה קורבן לידו של מבצע העבירה.

הכלל הקובע לעניין העונש על פי תיקון 113 לחוק העונשין הוא הלימה. אמת מידה זו נקבעת לא רק על פי כותרת העבירה, אלא גם תוך התייחסות לנסיבותיה. בענייננו, המערער הכיר את נפגעת העבירה, בין השאר, בשל קרבתו לפנימייה בה שהתה וסיועו בעבודות האחזקה במקום, נתון המוסיף לחומרת האירועים. המערער ביצע מספר עבירות של מעשים מגונים במתלוננת תוך ניצול פער הגילאים ביניהם. כפי שצוין בית המשפט המחוזי בפסק דינו "אופיים הפיזי של המעשים המגונים הם בדרגה גבוהה". הגדרת המעשה המגונה רחבה היא, אך המעשים שבוצעו ודאי אינם ברף התחתון. בראייה זו, ובהינתן הנימוקים לקולא שצוינו בפסק הדין מושא הערעור, הכוללים את הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן והיעדר הרשעות קודמות, עונש המאסר אכן הולם הוא.

3. סוף דבר: העונש אינו חמור באופן המצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור. פסק הדין מנומק ומפורט.
הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ה באלול התשפ"א (2.9.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

המשנה לנשיאה
